

نقش ورزش در پیشگیری از وقوع جرم

حسین کردلو^۱

سید احمد سجادی^۲

سید محمد حسین رضوی^۳

محمد رمضان زاده^۴

تاریخ دریافت مقاله: ۱۳۹۳/۹/۹

تاریخ پذیرش مقاله: ۱۳۹۴/۲/۲۰

هدف از اجرای پژوهش حاضر، بررسی نقش ورزش در پیشگیری از وقوع جرم می‌باشد. روش پژوهش از نوع توصیفی-پیمایشی است و جامعه آماری آن، کلیه شهروندان شهرستان کاشان می‌باشند که به روش نمونه‌گیری تصادفی ساده، تعداد ۲۵۰ نفر به عنوان نمونه انتخاب شدند. به منظور جمع‌آوری داده‌ها از پرسش‌نامه محقق ساخته استفاده شد که روایی صوری و محتوایی آن با نظر اساتید مورد تأیید قرار گرفت. پایایی آن نیز در یک مطالعه راهنما به کمک ضریب آلفای کرونباخ محاسبه شد (۰/۹۲). به منظور تجزیه و تحلیل داده‌ها از آزمون کولموگروف اسمیرنوف، یومن ویتنی، کروسکال والیس و ضریب همبستگی اسپیرمن استفاده شد. نتایج نشان داد بین ارتکاب جرم و متغیرهای وضعیت تأهل، جنسیت، سن، تحصیلات، شغل، مدت و ساعت فعالیت ورزشی، نوع ورزش و فعالیت باشگاهی تفاوت معناداری وجود دارد؛ به طوری که هر چه فرد مدت زمان بیشتری به ورزش پرداخته، کمتر مرتکب جرم شده است. افرادی که به ورزش‌های گروهی اشتغال داشتند، نسبت به کسانی که به ورزش‌های انفرادی می‌پرداختند، تمایل بیشتری به ارتکاب جرم داشتند و افرادی که به صورت باشگاهی فعالیت می‌کردند، کمتر مرتکب جرم شده بودند. با توجه به یافته‌های این پژوهش، باید اماکن و امکانات ورزشی را افزایش داد تا افراد جامعه

E-mail: hkordlu@ymail.com

^۱ کارشناس ارشد، مدیریت ورزشی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران (نویسنده مسئول)

^۲ دانشجوی دکتری، مدیریت ورزشی، دانشگاه مازندران، آمل، مازندران، ایران

^۳ دانشیار، مدیریت ورزشی، دانشگاه مازندران، آمل، مازندران، ایران

^۴ کارشناس ارشد، حقوق، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد نراق، ایران

بتوانند در زمان اوقات فراغت از این مکان‌ها استفاده نمایند. از سوی دیگر، باید با استفاده از برنامه‌های تبلیغاتی جوانان را به انجام فعالیت ورزشی سوق داد تا از میزان تمایل آنها به ارتکاب جرم کاسته شود.

واژگان کلیدی: ورزش، جرم و پیشگیری از وقوع جرم

جرم، به عنوان یک پدیده دائمی و عمومی، مهمان ناخوانده و مزاحم جوامع بشری بوده و هست. فراگیری این پدیده به حدی است که نمی‌توان جامعه‌ای را یافت که از پیامدها و تبعات آن در امان باشد. این عارضه اجتماعی مختص جامعه خاصی نبوده، هر چند شکل و میزان آن، بر حسب شرایط و اوضاع و احوال هر جامعه در نوسان و دگرگونی است (کرمی، ۱۳۸۵: ۹۱). با وجود توجه به صور گوناگون جرم و تعاریف زیادی که از سوی محققان و صاحب نظران درباره جرم شده است، هنوز تعریف جامعی که مورد پذیرش همگان باشد، وجود ندارد. به عبارت دیگر، ممکن است آنچه از نظر فردی جرم محسوب می‌شود، از نظر دیگری نه تنها عنوان جرم به خود نگیرد، بلکه حتی عملی پسندیده به شمار آید (شامبیاتی، ۱۳۸۴: ۲۱۳). علمای حقوق کیفری نیز هر یک، جرم را به گونه‌ای تعریف کرده‌اند. هر یک از این تعاریف، اغلب از گرایش‌های نظری مکتب‌های خاصی ملهم شده است. برای نمونه، مکتب عدالت مطلق، جرم را «هر فعل مغایر اخلاق و عدالت» تعریف کرده است یا بنا به تعریف گارو فالو یکی از بنیانگذاران دانش جرم‌شناسی، جرم عبارت است از تعرض به احساس اخلاقی بشر یعنی «جریحه دار کردن آن بخش از حس اخلاقی که احساسات بنیادی نوع خواهانه یعنی شفقت و درستکاری را شامل می‌شود.» (اردبیلی، ۱۳۸۶: ۱۱۹). به طور کلی جرم به هر فعل یا ترک فعلی که قانون برای آن مجازات یا اقدامات تأمینی، تنبیهی و تربیتی در نظر گرفته باشد، اطلاق می‌شود (ماده ۲ قانون مجازات اسلامی). همچنین، اقدام به عملی برخلاف موازین، مقررات، قوانین و معیارهای ارزش فرهنگی هر جامعه، در آن جامعه بزهکاری یا جرم تلقی می‌شود و کسانی که مرتکب چنین اعمال خلافی می‌گردند، «مجرم»^۱ یا «بزهکار»^۲ نامیده می‌شوند (شیرعلی، ۱۳۸۹: ۱۱۱).

پژوهشگران معتقدند دنیای امروز به شدت نیازمند عزمی راسخ و تلاشی فراگیر برای کاهش فرصت‌ها و کم‌رنگ کردن انگیزه‌های مجرمانه در افراد است تا از این طریق بتواند تا حدود زیادی از شدت بزهکاری و جرم در جامعه بکاهد. این امر مستلزم یک سری اقدامات پیشگیرانه از جرم است. به همین دلیل موضوع پیشگیری از جرم و بزهکاری همواره یکی از مباحث مهم در جوامع بوده است که از طریق اعمال سیاست‌های جنایی، اجتماعی و فرهنگی پیشگیرانه تحقق می‌یابد (بیات و همکاران، ۱۳۸۷: ۶۴). بکاریا^۳

^۱ Culprit

^۲ Delinquent

^۳ Beccaria

(۱۷۶۴) برای نخستین بار، اندیشه پیشگیری از جرم را مطرح نمود و تأکید داشت که پیشگیری بهتر از مجازات است و بهتر است از جرایم جلوگیری شود تا اینکه مجرمان مجازات گردند (بابایی، ۱۳۸۷: ۲۶). اما در یک تعریف کلی، «مرکز بین المللی پیشگیری از جرایم»^۱ پیشگیری از جرم را چنین تعریف می‌کند: «هر عملی که باعث کاهش بزهکاری، خشونت و ناامنی از طریق مشخص کردن و حل کردن عوامل ایجادکننده این مشکلات به روش علمی شود، پیشگیری از جرایم است». بنابراین می‌توان گفت که پیشگیری، انجام اقدام‌های احتیاطی برای جلوگیری از اتفاقات بد و ناخواسته می‌باشد (بیات و همکاران، ۱۳۸۷: ۶۶).

در حال حاضر، بسیاری از مراکز ویژه تخلفات نوجوانان از برنامه‌های تفریحی - ورزشی اوقات فراغت به منظور کنترل، پیشگیری و اصلاح بزهکاری استفاده می‌کنند. ورزش به عنوان یکی از فعالیت‌های مهم اوقات فراغت، از اشکال مهم کنترل اجتماعی به حساب می‌آید و دارای اهداف تربیتی نیز می‌باشد. در حالی که بسیاری، بزهکاری را به مثابه شکست جامعه در انتقال ارزش‌های مثبت به نسل جدید خود دانسته‌اند، ورزش‌های سازمان یافته می‌تواند سطح تعهد نوجوانان به ارزش‌ها و نهادهای عرفی را افزایش دهد و در نتیجه موجب کاهش بزهکاری شود (علی‌وردی‌نیا و همکاران،^۱ ۱۳۸۷: ۷۲).

پیشگیری از جرم هدف اصلی ورزش و فعالیت بدنی نمی‌باشد، بلکه یکی از نتایج فرعی بسیار مثبت آن محسوب می‌شود (کامرون و همکاران، ۱۳۸۸: ۸۵). ورزش در کاهش ناسازگاری‌های فردی و اجتماعی و کاهش فشارهای روانی مؤثر است و تعادل روانی ارگانیزم را برقرار می‌سازد. افراد از طریق شرکت در فعالیت‌های حرکتی از نظر ذهنی، جسمی و روانی تعادل لازم را کسب می‌نمایند و توانایی مقابله با مشکلات و فشارهای ناشی از زندگی مدرن را به دست خواهند آورد و همانطور که مشخص شده است، جرم، نتیجه جمع جبری عوامل مؤثر در بزهکاری است که تحت تأثیر تعارضات گوناگون و مناقشات روانی و فشار بر نقاط ضعف شخصیت افراد و عدم توانایی مقاومت در برابر فشارهای مزبور و بهم خوردن موازنه روانی ارگانیزم، در شرایط خاص اتفاق می‌افتد (شیرعلی، ۱۳۸۹: ۱۲۰). بنابراین با فعالیت‌های ورزشی می‌توان افرادی را که در آستانه ارتکاب جرم هستند، از تنش، پرخاشگری و هیجانات رها کرد، تمایلات مهاجمانه آنها را تلطیف نمود و با آموزش، فرهنگ‌سازی و بهبود عوامل مؤثر بر خشونت و پرخاشگری،

^۱ International Centre for the Prevention of Crime (ICPC)

راه‌هایی را که افراد را در معرض خطر قرار می‌دهد، بست و به کنترل این پدیده اجتماعی کمک نمود (محسنی تبری، ۱۳۸۱: ۹۹).

کامرون و مک دوگل^۱ (۱۳۸۸) در تحقیق خود نشان دادند که فعالیت‌های ورزشی در کاهش جرایم مؤثرند. طی فصول ورزشی، به خصوص در طول انجام فوتبال استرالیایی، مقدار بزهکاری بومیان استرالیایی در روستاها و مناطق دور افتاده، به طرز مؤثری کاهش داشته، ولی در پایان فصل، رفتارهای ضد اجتماعی دوباره رواج یافته است. درحقیقت، چارچوب رقابتی- ورزشی، به سبب مجموعه آیین‌نامه‌ها و مقررات بازی و امور سازمانی و تشکیلاتی، شرایطی معنوی و روانی فراهم می‌آورد که سبب می‌شود، شکست و پیروزی فروتنانه پذیرفته شود؛ چه فعالیت‌های ورزشی به ما می‌آموزد که ممکن است این بار شکست بخوریم، اما احتمال پیروزی در مسابقات آینده وجود دارد و همین احتمال، ماهیت واقعی ورزش را باز می‌تاباند. همین اندیشه است که مفاهیم مربوط به فرهنگ ورزشی، مانند بازی شرافت‌مندانه و روح ورزشی را شکل داده است (آقاپور، ۱۳۶۸: ۴۲).

ورزش و فعالیت جسمانی علاوه بر فواید دراز مدت در توسعه اجتماعی جوانان، می‌تواند نتایج فوری نیز در کمک به پلیس و جوامع در رسیدن به اهداف مهمتر و سازنده‌تر داشته باشد. در واقع، با ترغیب جوانان به فعالیت‌های ورزشی میزان گزارش‌های واصله به پلیس پیرامون ضرب و شتم، آسیب‌های مغرضانه، خرید و فروش کالای دزدی، ورود و تخریب و دزدی وسایل نقلیه، کاهش خواهد یافت. فواید ورزش و فعالیت جسمانی ممکن است از جامعه‌ای تا جامعه دیگر متفاوت باشد. موارد فوق نشان می‌دهد ورزش و فعالیت جسمانی نقش مهمی در زندگی جوانان به عنوان وسیله‌ای برای پیشگیری از جرم ایفا می‌نماید. فعالیت‌های تفریحی می‌تواند وندالیسم^۲ و سایر جرایم علیه اموال را در مناطق محلی کاهش دهد. جوامع می‌توانند برنامه‌های ورزشی و جسمانی را سازماندهی نمایند تا کاهش مشکلات خاص محلی، مانند مصرف مشروبات الکلی و مواد مخدر در میان جوانان مورد تأکید قرار گیرد. از آنجا که پدیده جرم و بزهکاری یک مسأله اجتماعی است و ورزش نیز یک پدیده اجتماعی محسوب می‌شود که با سایر پدیده‌ها در رابطه است و با توجه به فواید ارزشمند و اهداف ورزش، بررسی نقش ورزش در کاهش بزهکاری، می‌تواند اثرات قابل توجهی داشته باشد (شیرعلی، ۱۳۸۹: ۹۰).

^۱ Cameron & MacDouhall

^۲ Vandalism

با توجه به آنچه گفته شد، ایجاد تصویری از ورزش و نقش آن در پیشگیری از جرم و تبیین کارکرد آن در این زمینه، در پژوهش حاضر مورد بررسی قرار گرفته است. پژوهشگران در این مطالعه به دنبال پاسخ گویی به دو سؤال اساسی زیر می‌باشند:

۱. آیا بین ویژگی‌های فردی افراد (تأهل، جنسیت، سن، تحصیلات، شغل، مدت و ساعت فعالیت ورزشی، نوع ورزش و فعالیت باشگاهی) و ارتکاب جرم رابطه وجود دارد؟
۲. بین ورزش و جرم چه رابطه‌ای وجود دارد؟

روش‌شناسی پژوهش

پژوهش حاضر، توصیفی و از نوع پیمایشی است. در این تحقیق، نقش ورزش در پیشگیری از وقوع جرم مورد بررسی قرار گرفت. جامعه آماری مورد مطالعه، کلیه شهروندان شهرستان کاشان بودند. با توجه به مشخص بودن تعداد دقیق جامعه، از فرمول حجم نمونه کوکران استفاده شد. بر اساس آن تعداد ۲۵۰ نفر به عنوان نمونه پژوهش تعیین و با استفاده از روش تصادفی ساده افراد نمونه انتخاب و مورد بررسی قرار گرفتند. به منظور جمع‌آوری اطلاعات از پرسش‌نامه محقق ساخته استفاده شد. پرسش‌نامه حاوی ۲۶ سؤال بود که در دو بخش ویژگی‌های فردی و سؤالات اصلی پژوهش تنظیم شده بود. ویژگی‌های فردی کارکنان شامل سن، جنسیت، شغل، وضعیت تأهل، میزان تحصیلات، مدت فعالیت ورزشی، ساعت فعالیت ورزشی در هفته، نوع ورزش و فعالیت باشگاهی مورد سؤال قرار گرفت. از بین این سؤالات، سؤال مربوط به نوع فعالیت ورزشی به صورت باز مطرح شده بود و هر آزمودنی براساس رشته ورزشی خود اقدام به نوشتن نام رشته ورزشی خود می‌کرد. انواع ورزش‌هایی که در این پژوهش مورد بررسی قرار گرفت، عبارت بودند از: فوتبال، والیبال، پینگ‌پنگ، شنا و دو و میدانی و ورزش‌های دیگر به دلیل تعداد پایین آزمودنی‌ها در پژوهش به عنوان سایر ورزش‌ها در نظر گرفته شد. ۱۷ سؤال اصلی پژوهش نیز در قالب پرسش‌نامه جداگانه‌ای جمع‌آوری شد. برای اطمینان از روایی صوری و محتوایی، پرسش‌نامه در اختیار تعدادی از اساتید تربیت‌بدنی و حقوق جزا و جرم‌شناسی قرار گرفت و پایایی پرسش‌نامه از طریق آلفای کرونباخ سنجیده شد ($\alpha=0.92$). امتیازبندی پرسش‌نامه بر اساس مقیاس ۵ ارزشی لیکرت (از کاملاً مخالف=۱ تا کاملاً موافق=۵) بود.

به منظور تجزیه و تحلیل داده‌ها، از روش‌های آماری توصیفی (میانگین، انحراف معیار و جداول نمودارها) و برای نرمال بودن توزیع داده‌ها از آزمون کالموگروف اسمیرنوف^۱ استفاده شد. نتایج نشان داد که داده‌ها از توزیع نرمال برخوردار نیستند. لذا در این پژوهش از آمار ناپارامتریک استفاده شد. به منظور تجزیه و تحلیل داده‌ها از آزمون‌های آماری یومن ویتنی، کروسکال والیس و ضریب همبستگی اسپیرمن استفاده شد. لازم به ذکر است که سطح معناداری آزمون‌ها، در حد ۰/۰۵ در نظر گرفته شد. تجزیه و تحلیل روش‌های آماری با استفاده از نرم افزار SPSS نسخه ۱۹ انجام شد.

یافته‌های پژوهش

ارائه یافته‌های پژوهش در دو بخش توصیفی و استنباطی صورت گرفته است. در بخش نتایج توصیفی داده‌ها- همانطور که در جدول ۱ نیز نشان داده شده است- از ۲۵۰ نفر نمونه تحقیق ۳۲ درصد از افراد فوتبال را به عنوان ورزش مورد نظر دنبال می‌کردند و ۴۲ درصد برای بیش از ۴ سال سابقه ورزشی داشتند. ۳۷/۲ درصد افراد کمتر از ۵ ساعت به فعالیت ورزشی مشغول بودند و تنها ۲۱ درصد بیش از ۱۰ ساعت در هفته فعالیت ورزشی داشتند. از سوی دیگر، تنها ۲۹/۲ درصد افراد فعالیت باشگاهی منظم داشتند.

جدول ۱: توصیف متغیرهای جمعیت شناختی نمونه‌ها

درصد	F	متغیر		درصد	F	متغیر		درصد	F	متغیر	
		متغیر	متغیر			متغیر	متغیر			متغیر	متغیر
۳۳/۶	۸۴	ورزش نمی‌کنم	مدت فعالیت	۸/۴	۲۱	زیر دیپلم	تحصیلات	۲۱/۶	۵۴	<۲۰	سن
۱۲/۸	۳۲	۲سال <		۵۳/۶	۱۳۴	دیپلم		۵۳/۲	۱۳۳	۲۰-۲۹	
۱۱/۶	۲۹	۲ تا ۴ سال		۳۲	۸۰	لیسانس		۲۵/۲	۶۳	>۳۰	
۴۲	۱۰۵	۴ سال >		۶	۱۵	فوق لیسانس >					
۶۳/۲	۱۵۸	مجرد	تاهل	۲۹/۲	۷۳	بله	باشگاه	۷۶/۸	۱۹۲	مرد	جنس
۳۶/۸	۹۲	متاهل		۷۰/۸	۱۷۷	خیر		۲۳/۲	۵۸	زن	
۳۳/۶	۸۴	ورزش نمی‌کنم	ساعت ورزش در هفته	۳۲	۸۰	فوتبال	نوع ورزش	۶	۱۵	کارگر	شغل
۳۷/۲	۹۳	۵ ساعت <		۸	۲۰	والیبال		۸/۸	۲۲	کارمند	
۲۰/۸	۵۲	۵ تا ۱۰ ساعت		۵/۲	۱۳	پینگ پنگ		۳۰/۸	۷۷	دانشجو	
۸/۴	۲۱	۱۰ ساعت >		۸/۴	۲۱	شنا		۱۵/۶	۳۹	بیکار	
				۵/۲	۱۳	دو و میدانی		۲۳/۲	۵۸	آزاد	
			۷/۶	۱۹	سایر	۱۵/۶	۳۹	سایر			
			۳۳/۶	۸۴	ورزش نمی‌کنم						

¹ Kolmogorov - Smirnov

						کنم				
۰/۱۰۰	۲۵۰	جمع در هر متغیر	۰/۱۰۰	۲۵۰	جمع در هر متغیر	۰/۱۰۰	۲۵۰	جمع در هر متغیر	۰/۱۰۰	۲۵۰

نتایج آزمون یومن ویتنی (جدول ۲) برای مقایسه مؤلفه جرم در جنسیت و تأهل نشان داد که بین زن و مرد، و از سوی دیگر بین مجرد و متأهل تفاوت معناداری وجود دارد. همچنان که در جدول ۲ نشان داده شده است، میانگین مردان نسبت به زنان کمتر می‌باشد و این نشان می‌دهد که مردان بیشتر مرتکب جرم می‌شوند. از سوی دیگر، مطابق با یافته‌های جدول فوق و با توجه به میانگین رتبه‌ها در وضعیت تأهل، مجردها بسیار بیشتر از افراد متأهل مرتکب جرم می‌شوند.

جدول ۲: نتایج آزمون یومن ویتنی در مورد جرم

متغیر	گروه‌ها	میانگین رتبه	Z	سطح معناداری
جنسیت	مرد	۲۲۱	۱۱/۴۷	۰/۰۰۱
	زن	۹۶/۵۰		
تأهل	مجرد	۲۰۴/۴۷	۱۳/۱۹	۰/۰۰۱
	متأهل	۷۹/۵۲		

نتایج آزمون کروسکال وایس (جدول ۳) نشان می‌دهد که بین ارتکاب جرم و ویژگی‌های فردی افراد (سن، تحصیلات و شغل) تفاوت معناداری وجود دارد.

جدول ۳: نتایج آزمون کروسکال وایس (سن، تحصیلات و شغل)

متغیر	سن				تحصیلات				شغل	
	کای دو	آزادی	رتبه	سطح معناداری	کای دو	آزادی	رتبه	سطح معناداری	کای دو	آزادی
جرم	۲۰۰/۹۶	۲	۰/۰۰۱	۰/۰۰۱	۲۰۲/۷۰	۳	۰/۰۰۱	۲۳۵/۵۶	۵	۰/۰۰۱

طبق جدول میانگین رتبه‌ها (جدول ۴) میزان جرم از نظر سنی در بین افراد جوان‌تر بسیار بیشتر از افراد باتجربه می‌باشد؛ به طوری که هر چه سن بالاتر می‌رود، افراد کمتر مرتکب جرم می‌شوند. از سوی دیگر، تحصیلات نیز در ارتکاب به جرم افراد تأثیر دارد (جدول ۳). همانطور که در جدول ۴ نیز نشان داده شده است، میزان ارتکاب به جرم در بین افرادی که دارای تحصیلات زیر دیپلم می‌باشند، بیشتر از سایر گروه‌هاست، در حالی که افراد دارای تحصیلات فوق لیسانس و بالاتر، کمتر مرتکب جرم می‌شوند. نتایج

آزمون کروسکال والیس (جدول ۳) نشان می‌دهد که بین ارتکاب به جرم در بین سطوح اشتغال تفاوت معناداری وجود دارد. طبق جدول میانگین رتبه‌ها (جدول ۴) این متغیر در بین بیکارها از میانگین رتبه کمتری نسبت به سایرین برخوردار است؛ یعنی بیکارها در ارتکاب جرم نسبت به سایر گروه‌ها تمایل بیشتری دارند، در حالی که گروه کارمندان کمتر از سایر گروه‌ها مرتکب جرم می‌شوند.

جدول ۴: میانگین متغیرهای سن، تحصیلات و شغل

متغیر	سن			تحصیلات					شغل				
	کمتر از ۲۰ سال	۲۰-۲۹ سال	۳۰ سال به بالا	زیردیپلم	دیپلم	لیسانس	فوق	بیکار	کارگر	دانشجو	کارمند	آزاد	سایر
جرم	۲۸/۲۴	۱۲۰/۹۷	۲۱۶/۹۱	۱۱	۸۷/۵۱	۱۹۵/۴۸	۲۴۳	۲۰/۲۶	۴۹	۹۲/۹۸	۱۴۰/۷۵	۱۰۲/۵۰	۱۰۹/۱۱

نتایج آزمون کروسکال والیس (جدول ۵) نشان می‌دهد بین ارتکاب جرم و ویژگی‌های فردی افراد (مدت، ساعت در هفته و نوع ورزش) تفاوت معناداری وجود دارد.

جدول ۵: نتایج آزمون کروسکال والیس (مدت، ساعت در هفته و نوع ورزش)

متغیر	مدت فعالیت ورزشی			ساعت فعالیت در هفته			نوع ورزش		
	کای دو	آزادی	درجه	کای دو	آزادی	درجه	کای دو	آزادی	درجه
جرم	۲۱۹/۹۸	۳	۰/۰۰۱	۲۱۳/۶۰	۳	۰/۰۰۱	۱۴۵/۱۱	۵	۰/۰۰۱

مطابق با جدول میانگین رتبه‌ها (جدول ۶)، کسانی که ورزش نمی‌کنند، تمایل بیشتری برای ارتکاب جرم دارند. هر چه فرد مدت بیشتری به ورزش پرداخته، کمتر مرتکب جرم شده است. از سوی دیگر، بر اساس جدول ۵، بین ارتکاب جرم و ساعات فعالیت افراد نیز ارتباط معنی‌داری وجود دارد. بر اساس جدول ۶، هر چه فرد فعالیت‌های ورزشی خود را در روز افزایش دهد، باعث کاهش ارتکاب جرم توسط افراد می‌شود. همچنان که مشاهده می‌شود (جدول ۶)، میانگین رتبه در گروهی که بیش از ۱۰ ساعت در هفته به ورزش پرداخته، بیشتر از سایر گروه‌ها می‌باشد. بر اساس یافته‌های جدول ۵، بین ارتکاب جرم و نوع ورزش نیز ارتباط معنادار است. بر اساس میانگین رتبه‌ها (جدول ۶)، افرادی که به ورزش فوتبال می‌پردازند، دارای تمایلات بیشتری برای ارتکاب می‌باشند. در حالی که شناگران بالاترین میانگین را در بین گروه‌های مختلف

دارند و نسبت به سایر گروه‌ها کمتر مرتکب جرم می‌شوند. از سوی دیگر، با توجه به جدول میانگین‌ها (جدول ۶)، مشاهده می‌شود افرادی که به ورزش‌های گروهی اشتغال دارند نسبت به کسانی که به ورزش‌های انفرادی می‌پردازند، دارای تمایلات بیشتری برای ارتکاب جرم می‌باشند.

جدول ۶: میانگین متغیرهای مدت، ساعت در هفته و نوع ورزش

متغیر	مدت فعالیت ورزشی				ساعت فعالیت در هفته					نوع ورزش				
	هرگز	کمتر از ۲ سال	۲-۴ سال	بیش از ۴ سال	بدون فعالیت	ساعت کمتر از ۵	۱۰-۵۰ ساعت	بیش از ۱۰	فوتبال	والیبال	پینگ پنگ	شنا	دو و میدانی	سایر
جرم	۴۲/۸۶	۹۹/۵۹	۱۳۱/۰۷	۱۹۷/۹۷	۴۳/۷۶	۱۳۱/۸۵	۲۰۴/۱۶	۲۲۹/۵۷	۴۰/۶۸	۹۱/۳۰	۱۰۴/۶۹	۱۲۵/۹۰	۱۵۷	۹۵/۱۱

نتایج آزمون یومن ویتنی (جدول ۷) برای مقایسه مؤلفه جرم در فعالیت باشگاهی نشان داد که بین افرادی که به صورت منظم از باشگاه برای انجام فعالیت ورزشی استفاده می‌کنند و کسانی که فعالیت باشگاهی ندارند تفاوت معناداری وجود دارد. میانگین رتبه‌ها نشان می‌دهد افرادی که فعالیت باشگاهی دارند، کمتر از افراد دیگر مرتکب جرم می‌شوند.

جدول ۷: نتایج آزمون یومن ویتنی در مورد جرم

متغیر	گروه‌ها	میانگین رتبه	Z	سطح معناداری
فعالیت باشگاهی	بله	۹۰/۷۶	-۴/۸۸	۰/۰۰۱
	خیر	۱۳۹/۸۳		

نتایج آزمون اسپیرمن (جدول ۸) نیز نشان می‌دهد که بین مدت و ساعات فعالیت ورزشی با ارتکاب به جرم رابطه معنی‌داری وجود دارد. ضرایب همبستگی معنادار اگر در فاصله $(\pm 0.3 - 0)$ باشد، شدت رابطه ضعیف و اگر در فاصله $(\pm 0.6 - \pm 0.3)$ باشد شدت رابطه متوسط و اگر در فاصله $(\pm 1 - \pm 0.6)$ باشد، شدت رابطه قوی می‌باشد. گفتنی است که جهت رابطه را علامت ضریب همبستگی تعیین می‌کند؛ به طوری که اگر ضریب همبستگی بین دو متغیر مثبت باشد، رابطه بین دو متغیر مستقیم و مثبت است و اگر منفی شود، رابطه بین دو متغیر منفی و معکوس است. همانطور که در جدول ۸ مشاهده می‌شود، مدت فعالیت ورزشی و ساعات فعالیت ورزش در هفته رابطه متوسطی با جرم دارند؛ به طوری که مدت فعالیت

ورزشی حدود ۴۱ درصد و از سوی دیگر نیز ساعات فعالیت ورزشی حدود ۴۳ درصد با ارتکاب جرم رابطه دارد.

جدول ۸: نتایج آزمون اسپیرمن

متغیر	شاخص	مدت فعالیت	ساعات فعالیت
جرم	R	۴۱/۴	۴۳/۷
	Sig	۰/۰۰۱	۰/۰۰۱

بحث و نتیجه گیری

نتایج این پژوهش نشان داد که دو متغیر جنسیت و تأهل با ارتکاب جرم ارتباط معناداری دارند؛ به طوری که بین زن و مرد و از سوی دیگر، بین مجرد و متأهل تفاوت معناداری در ارتکاب به جرم وجود دارد. مردان نسبت به زنان و مجردها بسیار بیشتر از افراد متأهل مرتکب جرم می‌شوند. پژوهش‌های بسیاری نشان داده است که زنان به میزان چشمگیری نسبت به مردان کمتر مرتکب جرم می‌شوند. در همین مورد پژوهشی (۱۹۸۶) در بریتانیا انجام شد که نشان داد زنان به میزان قابل توجهی کمتر از مردان مرتکب بزهکاری می‌شوند (خلجی و همکاران، ۱۳۸۸: ۱۲۳). همچنین اطلاعات آماری زندانیان ایران در شش ماه اول سال ۱۳۸۲ نیز نشان می‌دهد بیش از ۹۶ درصد از محکومانی که به حبس محکوم شده‌اند، مرد می‌باشند (علی‌وردی‌نیا، ۱۳۸۷: ۶۶). این یافته با نتایج پژوهش میرزایی و مسعودی (۱۳۹۱) مبنی بر وجود تفاوت معنادار بین وضعیت تأهل جوانان مجرم و گرایش آنان به ارتکاب جرم، همخوانی دارد. آنان نشان دادند که بیشتر افرادی که مرتکب جرم می‌شوند، مجرد بودند و نتیجه گرفتند که افراد مجرد بیشتر به رفتارهای انحرافی تمایل دارند. از سوی دیگر، علی‌وردی‌نیا و آرمان‌مهر (۱۳۸۷) نشان دادند که جنسیت رابطه معناداری با فعالیت‌های ورزشی و بزهکاری دارد و میانگین خشونت و نیز کجروی‌های اخلاقی - فرهنگی پسران به طور معناداری بیش از دختران است.

نتایج پژوهش حاضر نشان داد، بین ارتکاب جرم و ویژگی‌های فردی افراد (سن، تحصیلات و شغل) تفاوت معناداری وجود دارد. بر اساس نتایج تحقیق میرزایی و مسعودی (۱۳۹۱) با کاهش سن، میزان گرایش به ارتکاب جرم افزایش می‌یابد و برعکس. همچنین، با افزایش میزان تحصیلات، میزان گرایش به ارتکاب جرم کاهش می‌یابد. نیز با افزایش میزان مشارکت و مشغولیت در فعالیت‌های اجتماعی، میزان گرایش به ارتکاب جرم کاهش می‌یابد. بنابراین، حمایت و پشتیبانی از افراد جامعه در زمینه‌های تحصیلی،

شغلی و ... به همراه مداومت برنامه‌های پیشگیرانه و همچنین اصلاح و تقویت قوانین در این حوزه‌ها، از جمله اقداماتی است که با توجه به این یافته می‌توان انجام داد تا از ارتکاب جرم جلوگیری نمود.

نتایج پژوهش حاضر نشان داد که بین ارتکاب جرم و مدت و ساعت فعالیت ورزشی تفاوت معناداری وجود دارد؛ به طوری که مدت فعالیت ورزشی حدود ۴۱ درصد و ساعات فعالیت ورزشی حدود ۴۳ درصد بر ارتکاب جرم تأثیر دارد و باعث کاهش ارتکاب جرم افراد می‌شود. کسانی که ورزش نمی‌کنند تمایل بیشتری برای ارتکاب جرم دارند. هر چه فرد مدت و ساعت بیشتری به ورزش پرداخته، کمتر مرتکب جرم شده است. برخی مطالعات که به رابطه فراغت و بزهکاری پرداخته‌اند، نشان می‌دهند که مشارکت در فعالیت‌های عرفی مانند ورزش‌های سازمان یافته، پیوند فرد را با ارزش‌ها و قواعد جامعه افزایش می‌دهد (علی‌وردی‌نیا و آرمان‌مهر، ۱۳۸۷؛ کامرون و مک‌دوگل، ۱۳۸۸؛ آبوت و ولاس، ۱۳۸۸).

به این صورت که فرد در حین فعالیت ورزشی، ارزش‌ها و هنجارهای عرفی را درونی می‌کند و ویژگی‌های سازگارکننده در وی تقویت می‌شود. در نتیجه می‌توان گفت ورزش به جامعه‌پذیری افراد کمک می‌کند؛ به طوری که نتایج پژوهش علی‌وردی‌نیا و آرمان‌مهر (۱۳۸۷) مبین وجود رابطه مستقیم بین مشغولیت ورزشی و بزهکاری می‌باشد. عباسی و آزاد (۱۳۹۰) دریافته‌اند که همبستگی معنادار و معکوس بین مشغولیت ورزشی و بزهکاری وجود دارد؛ یعنی هر چه فرد بیشتر به ورزش بپردازد، میزان بزهکاری پایین می‌آید. نتایج پژوهش تورلیندسون و برنبرگ^۱ (۲۰۰۵) نشان داد نوجوانانی که ورزش می‌کنند، کمتر احتمال دارد الکل و مواد مخدر مصرف کنند، حتی اگر در تماس با همسالان الکلی و معتاد قرار گیرند. بر اساس یافته‌های پژوهش مارگارت، جان، هنری و لوری^۲ (۲۰۰۴) دانش‌آموزی که در فعالیت ورزشی شرکت دارد، اگر مرتکب عمل خلافی شود، بیشتر طرد می‌شود و عمل انحرافی برای او هزینه بیشتری دارد. وست و بوچر (۱۳۸۹) به نقل از ویلکرسون و دودر^۳ (۲۰۰۱) نشان دادند که هفت وظیفه و عملکرد برای ورزش در جامعه وجود دارد (کاهش هیجانانگیز، اثبات هویت، کنترل اجتماعی، اجتماعی شدن، عامل تغییر، بیداری و آگاهی جمعی و موفقیت) که هر یک از آنها موجب کاهش ارتکاب جرم در جامعه می‌شود. استیکل (۲۰۱۵) نشان داد که رضایت عمومی باعث کاهش جرم در جامعه می‌شود. حسامی، جمشیدی و غفارپور (۱۳۹۰) دریافته‌اند، یکی از راه‌های مهم کاهش جرم به مسائل فرهنگی است و یکی از مهمترین

¹ Thorlindsson T, Bernburg

² Morgaret, Jan, Henry, Lorrie

³ Wilkerson & Dodder

راهکارها، توجه به مسائل و نیازهای جوانان به خصوص ورزش و تربیت بدنی است. کامرون و مک دوگل (۱۳۸۸) نشان دادند که برای بسیاری از مردم، ورزش و فعالیت‌های جسمانی یک تفریح و نوعی سرگرمی است که به فرد امکان می‌دهد تا از واقعیت‌های زندگی روزمره که در اثر درگیری‌های خانوادگی و بی‌خانمانی ایجاد شده و منجر به تمایل به مصرف الکل، مواد اعتیادآور یا استنشاق مواد نفتی (اعتیادآور) در وی گردیده است، خود را رها نماید. بر اساس یافته‌های پژوهش آنها، ورزش و فعالیت جسمانی می‌تواند به انسان احساس تعلق، وفاداری و حمایت دهد و این بدان معناست که خودکشی، فرار از مدرسه و استعمال مواد مخدر دیگر به عنوان یک ارزش، مورد انتخاب جوانان نخواهد بود. مهدوی (۱۳۸۳) نتیجه گرفت، اگر اوقات فراغت زندانیان با فعالیت‌های ورزشی تکمیل شود، در این صورت رابطه بین متغیرهای اثرگذار بر بزه‌دیدگی و انحراف مجدد با اوقات فراغت و تعامل رفتارهای بزهکارانه، رابطه‌ای معکوس خواهد بود. رضایی مقدم (۱۳۸۶) نیز نتیجه گرفت که ورزش به عنوان مهمترین مانع برای جلوگیری از انحراف افراد، بخصوص جوانان و کودکان مطرح می‌باشد و در اصلاح مجرمین و بزهکاران نقش چشمگیری دارد. خواجه نوری و هاشمی نیا (۱۳۸۹) نیز نشان دادند که اغلب بزهکاران از اوقات فراغت خود سوء استفاده می‌کنند. از سوی دیگر، در رابطه با مدت فعالیت ورزشی نیز، ساباتس و فاینشتاین^۱ (۲۰۰۸) دریافتند، مدت زمان ورزش نوجوانان رابطه معکوسی با ارتکاب جرم دارد. در کل، هرچه سرانه ورزشی نوجوانان بیشتر باشد، ارتکاب جرائم کمتر می‌شود. تانز^۲ (۱۹۹۴) نشان داد، تداوم برنامه‌های ورزشی با کاهش بزهکاری توأم است. می‌توان اینگونه عنوان نمود که ورزش با پرکردن اوقات فراغت افراد، به خصوص جوانان و تخلیه تمایلات و انرژی این افراد نقش بسیار مهمی در پیشگیری از گرایشات منفی و ناهنجاری افراد جامعه ایفا می‌کند. افزایش آگاهی عمومی در مورد پیشگیری از بزهکاری به وسیله فعالیت‌های ورزشی و برنامه‌ریزی در زمینه بهداشت روانی و سلامت جسمی به خصوص در جوانان و نوجوانان از جمله اقدامات مهم در این زمینه می‌باشد. از دیگر اقدامات موثر در این زمینه، استفاده از رسانه‌های گروهی برای ایجاد محیطی مساعد جهت رشد شخصیت و فضائل اخلاقی و ترویج فرهنگ پیشگیری از طریق ورزش خواهد بود.

نتایج تحقیق نشان داد، بین ارتکاب جرم و نوع ورزش نیز ارتباط معنادار وجود دارد. افرادی که به ورزش فوتبال می‌پردازند، دارای تمایلات بیشتری برای ارتکاب می‌باشند، در حالی که شناگران نسبت به سایر

^۱ Sabates & Feinstein

^۲ TAZ

گروه‌ها کمتر مرتکب جرم می‌شوند. همچنین نتایج پژوهش نشان داد، افرادی که به ورزش‌های گروهی می‌پردازند نسبت به کسانی که به ورزش‌های انفرادی می‌پردازند، دارای تمایلات بیشتری برای ارتکاب جرم می‌باشند. این یافته با نتایج پژوهش‌های لورنته، سوویل و گرلت^۱ (۲۰۰۴) مبنی بر اینکه افراد مشارکت‌کننده در ورزش‌های گروهی بیش از ورزش‌های انفرادی الکل مصرف می‌کنند، همخوانی دارد. در همین رابطه علی‌وردی‌نیا و آرمان‌مهر (۱۳۸۷) نیز نتیجه گرفتند که ورزش‌های تیمی و بزهکاری رابطه معناداری با یکدیگر نداشته‌اند، حال آنکه با مشغولیت هر چه بیشتر در ورزش‌های انفرادی، بزهکاری افزایش نشان داده است. به اعتقاد آنها لازم است یک نوع‌شناسی کامل از ورزش‌ها صورت پذیرد و تأثیر آنها بر انواع بزهکاری مورد آزمون قرار گیرد. از سوی دیگر، زاده‌محمدی و همکاران (۱۳۸۹) به این نتیجه رسیدند، عضویت در تیم ورزشی بر گرایش به الکل تأثیر معناداری دارد. اگر چه میانگین گرایش به مواد مخدر در اعضای تیم‌های ورزشی بیشتر از غیر عضو است، اما این تفاوت از نظر آماری معنادار نبود. نوجوانانی که دو تا سه سال سابقه ورزش تیمی داشتند، نسبت به کسانی که سابقه کمتر یا بیشتری داشتند، بیشتر در معرض خطر مصرف مواد مخدر و الکل بودند. میانگین خطرپذیری مواد مخدر و الکل در بین کسانی که سه جلسه و بیشتر در هفته به ورزش تیمی می‌پرداختند از کسانی که کمتر ورزش می‌کردند، بالاتر بود. تفاوت میانگین‌های خطرپذیری سوء مصرف در بین اعضای ورزش‌های انفرادی نسبت به ورزش‌های گروهی معنادار بود. در پژوهش فورد^۲ (۲۰۰۷) مشخص شد تیم‌های هاکی در میان مردان و فوتبال در بین زنان نسبت به دیگر رشته‌ها مانند بسکتبال محیط مساعدتری را برای سوء مصرف الکل فراهم می‌کند و فرهنگ سوء مصرف را بیشتر تشویق می‌نماید. در حالی که لورنت و همکاران (۲۰۰۴) بر این عقیده هستند که بین همه انواع ورزش‌های درون مدرسه و بزهکاری رابطه مستقیم و معناداری وجود دارد، اگنو و پترسون^۳ (۱۹۸۹) به این نتیجه رسیده‌اند که ورزش‌های غیررقابتی بر روی بزهکاری تأثیر معکوس و معناداری دارند، در حالی که بین ورزش‌های رقابتی و بزهکاری رابطه معناداری مشاهده نشده است. مور و ورچ^۴ (۲۰۰۵) نشان دادند که در دختران، شرکت در ورزش‌های داخل مدرسه با کاهش مصرف الکل و در خارج از مدرسه با افزایش خطر سوء مصرف مواد رابطه دارد. در پسران، ورزش‌های داخل مدرسه و ورزش‌های مردانه رابطه مثبت با سوء مصرف مواد داشته است. عباسی و آزاد (۱۳۹۰) نشان دادند، میانگین بزهکاری در

¹ Lorente F.O, Souville M, Griffet J, Gre'lot L

² Ford

³ Agnew, Petersen

⁴ Moore, Werch

شیوه فعالیت ورزشی (انفرادی و گروهی) و نوع فعالیت ورزشی (رسمی و سرگرمی و تفریحی) تفاوت معناداری با یکدیگر ندارد و از نظر میزان با یکدیگر برابرند. بنابراین نمی‌توان با قاطعیت گفت که کدام یک از انواع ورزش‌ها در پیشگیری از جرم نقش پررنگ‌تری دارند، چرا که تأثیر نوع ورزش بر کاهش جرم از جامعه‌ای تا جامعه‌ای دیگر متفاوت می‌باشد. همچنین اینکه چرا برخی از ورزش‌ها ماهیتاً باعث افزایش جرم و برخی دیگر باعث کاهش جرم می‌شوند، مسأله‌ای است که نیاز به بررسی بیشتری دارد.

نتایج پژوهش نشان داد، بین افرادی که فعالیت باشگاهی منظم دارند و کسانی که فعالیت باشگاهی ندارند، تفاوت معناداری در ارتکاب جرم وجود دارد. افرادی که فعالیت باشگاهی دارند، کمتر از افراد دیگر مرتکب جرم می‌شوند. دانگ و همکاران (۲۰۱۵) نشان دادند که محیط در پیشگیری از جرایم نقش مؤثری دارد. ملینک، میلر، سابو، فارل و بارنز^۱ (۲۰۰۱) دریافتند، اعضای تیم‌های ورزشی، ورزشکاران، مربیان و بدنسازها کمتر در فعالیت‌هایی مثل سیگار کشیدن که با عملکرد خوب ورزشی تناقض دارد، درگیر می‌شوند. گومز^۲ و همکاران (۲۰۰۴) دریافتند، دوری محل بازی نوجوانان رابطه مستقیمی با ارتکاب جرم دارد. آنها نشان دادند، هر چه فاصله محل بازی نوجوانان به خانه بیشتر باشد، ارتکاب جرم آنها نیز بیشتر می‌شود و هر چه فاصله محل بازی نوجوانان تا خانه کمتر شود، ارتکاب جرم هم کمتر می‌شود و این یافته در مورد دختران شدت بیشتری را نسبت به پسران نشان می‌دهد. با توجه به نقشی که باشگاه‌های ورزشی در کاهش ارتکاب جرم دارند، دولت باید جهت ارتقای عملکرد نهادهای ورزشی، بسترهای رشد و توسعه آنها را فراهم نماید و با نگاهی مثبت، حمایت از آنها را دنبال کند تا با کمک همدیگر معضلات اجتماعی را با تعامل برطرف کنند.

به طور کلی نتایج این پژوهش نشان داد که بین متغیرهای اصلی تحقیق و متغیر جرم رابطه معناداری وجود دارد. با توجه به این موضوع که افراد جوان‌تر بیشتر مرتکب جرم می‌شوند، لازم است ادارات ورزش و جوانان، به همراه سازمان‌هایی که متولی امر پیشگیری هستند (قوه قضاییه، نیروی انتظامی) برنامه‌های خود در راستای کاهش ارتکاب جرم را بیشتر معطوف به جوانانی نمایند که مجرد، بیکار و دارای سطح تحصیلات پایین‌تری هستند. همچنین می‌توان از طریق برگزاری دوره‌های مختلف آموزشی و مسابقات ورزشی برای نوجوانان و جوانان، آموزش‌های لازم جهت رفتارهای مناسب و پیشگیری از جرم را به آنها آموخت. فعالیت‌های تبلیغاتی که نهادهای ورزشی در راستای اصلاح الگوهای اجتماعی و ترویج هنجارهای

¹ Melnick, Miller, Sabo, Farrell, Barnes

² Gomes

جامعه می‌توانند انجام دهند نیز در قالب‌های متعددی می‌تواند جای گیرد. همچنین باید به سرمایه‌گذاری در احداث زیر ساخت‌های ورزشی و تفریحی در کنار ایجاد و گسترش فضاهای ورزشی که منجر به اجرای فعالیت‌های ورزشی می‌شود، اقدام نمود. در صورت گرایش افراد جامعه به سوی ورزش، باید در گام بعدی تلاش شود تا افراد را روانه باشگاه‌ها کرد، چرا که افرادی که فعالیت‌های ورزشی خود را در باشگاه‌ها انجام می‌دهند، کمتر از افراد دیگر مرتکب جرم می‌شوند. در پایان، با نتیجه‌گیری مباحث و مقایسه نتایج این پژوهش با پژوهش‌های مرور شده می‌توان گفت که رابطه ورزش و جرم زمینه‌ای است که هنوز نیازمند تحقیقات بیشتری است تا ماهیت این رابطه روشن‌تر و ابعاد و عوامل موثر در آن شناسایی گردد.

منابع

- آبوت، پاملا و ولاس، کلا. (۲۰۰۰). *جامعه‌شناسی زنان*. منیژه نجم عراقی. چاپ دوم، تهران: نشر نی
- آقاپور، سید مهدی. (۱۳۶۸). *جامعه‌شناسی ورزشی*. چاپ اول، تهران: سازمان تربیت‌بدنی، دفتر تحقیقات و آموزش
- اردبیلی، محمدعلی. (۱۳۸۶). *حقوق جزای عمومی*. جلد اول، تهران: نشر میزان
- بابایی، جابر. (۱۳۸۷). "تعامل پلیس و سازمان‌های مردم‌نهاد در پیشگیری از جرم: موانع و چالش‌ها". همایش ملی پیشگیری از وقوع جرم. دفتر تحقیقات کاربردی پلیس پیشگیری ناجا، مجموع مقالات اولین همایش ملی پیشگیری از وقوع جرم.
- بیات، بهرام؛ شرافتی پور، جعفر و عبدی، نرگس. (۱۳۸۷). "پیشگیری از جرم با تکیه بر رویکرد اجتماع‌محور: پیشگیری اجتماعی از جرم". معاونت اجتماعی ناجا، اداره کل مطالعات اجتماعی. (۴)۵.
- حسامی، عین‌اله؛ جمشیدی، امین رضا و غفارپور، بنختیار. (۱۳۹۰). "مروری بر برخی راه‌های کاهش جرم و جنایت". دومین همایش نقش دانش و دانشگاهیان در پیشگیری از وقوع جرم و آسیب‌های اجتماعی. تهران.
- خلجی، حسن؛ بهرام، عباس و آقاپور، سید مهدی. (۱۳۸۸). *اصول و مبانی تربیت بدنی و علوم ورزشی*. تهران: انتشارات سمت
- خواجه نوری، بیژن و هاشمی‌نیا، فاطمه. (۱۳۸۹). "رابطه اوقات فراغت و بزهکاری نمونه مورد مطالعه: دانش‌آموزان دبیرستانی شهر شیراز". دو فصلنامه علوم اجتماعی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه فردوسی مشهد، سال هفتم، شماره ۱.
- رضایی مقدم، خلیل. (۱۳۸۶). "نقش ورزش در اصلاح و تربیت مددجویان". نشریه اصلاح و تربیت. (۷۱).
- زاده محمدی، علی؛ احمدآبادی، زهره؛ احمدآبادی، سمیه و رافعی بروجنی، مهدی. (۱۳۸۹). "ورزش و خطرپذیری در برابر سوء مصرف (سیگار، مواد مخدر و الکل) در دانش‌آموزان دبیرستانی شهر تهران". نشریه رشد و یادگیری حرکتی ورزشی. (۴).
- شامبیاتی، هوشنگ. (۱۳۸۴). *حقوق جزای عمومی*. چاپ دوازدهم، جلد اول، تهران: نشر ژوبین
- شیرعلی، محسن. (۱۳۸۹). "جرم‌زدایی و نقش تربیت بدنی و ورزش". ایران پاک. (۳۱).
- عباسی اسفنجیر، علی اصغر و آزاد، محرم. (۱۳۹۰). "بررسی رابطه فعالیت و مشغولیت ورزشی و بزهکاری جوانان (بر اساس الگوی تئوریک پیوند اجتماعی هیرشی و فعالیت روزمره فلسون)". فصلنامه تخصصی جامعه‌شناسی. (۴).

- علی وردی نیا، اکبر؛ ریاحی، محمداسماعیل و آرمان مهر، وجیهه. (۱۳۸۷). "بررسی تفاوت های جنسیتی در زمینه کنترل اجتماعی و بزهکاری با تأکید بر مشغولیت ورزشی". تحقیقات زنان. (۴).
- علی وردی نیا، اکبر و آرمان مهر، وجیهه. (۱۳۸۷). "فعالیت های ورزشی و بزهکاری: آزمون تجربی نظریه پیوند اجتماعی هیرشی". علوم حرکتی و ورزش. (۱۲).
- کامرون، مارگارت و مک دوگل، کولین. (۱۹۹۲). پیشگیری از جرم از طریق ورزش و فعالیت های جسمانی. محمدعلی ستاری فقیهی و مجید رضائی راد. تهران: انتشارات ادبستان- جهان نو
- کاوه، محمد. (۱۳۹۱). آسیب شناسی بیماری های اجتماعی. جلد اول، تهران: نشر جامعه شناسان
- کرمی، فرشید. (۱۳۸۵). "اوصاف پدیده جنایی". نشریه دادرسی. ۸(۵).
- محسنی تبریزی، علی رضا و رحمتی، محمد مهدی. (۱۳۸۱). "سیری در مفاهیم و نظریه های خشونت، پرخاش و پرخاشگری به منظور ساخت و ارائه یک مدل علی- توصیفی خشونت در ورزش". پژوهشنامه علوم اجتماعی. (۱۹).
- مهدوی، رمضان. (۱۳۸۳). "نقش بازدارندگی ورزش در جلوگیری از انحراف های اجتماعی مجدد زندانیان". نشریه اصلاح و تربیت. (۳۵).
- میرزایی، محمد و مسعودی، عباس (۱۳۹۱) "عوامل ارتکاب جرم با رویکرد جامعه شناسانه (مطالعه موردی: شهرستان سنندج)". کارآگاه، دوره دوم. (۵).
- وست، دבורا آ. و بوچر، چارلز آ. (۱۳۸۹). مبانی تربیت بدنی و ورزش. احمد آزاد. تهران: نشر قاصدک صبا آویژ

- Thorlindsson, T., Bernburg, J. G. (2005). "Sport, Peers and Substance Use". The annual meeting of the American Sociological Association, Philadelphia.
- Kelley, Margaret, Sokol Katz, Jan, Braddock, Jomills Henry, Bassinger-Fleischman, Lorrie. (2004). **Control Theory, Sport and Patterns in Delinquency for Youth**. NY: Edwin Mellen Press.
- Ben, Stickle (2015). **Examining public willingness-to-pay for burglary prevention**. Crime Prevention and Community Safety, 17(2).
- Sabates & Feinstein (2008). "Effects of Government Initiatives on Youth Crime". Oxford Economic. Papers, 60 (3). pp. 462-483.
- Lorente, F.O., Souville, M., Griffet, J., Gre'lot, L. (2004). "Participation in sports and alcohol consumption among French adolescents". Addictive Behaviors, 29(5).
- Ford, J. (2007). "Substance use among college athletes: a comparison based on sport/team affiliation". Journal of American College Health, 55(6).

- Agnew, R., Petersen, D.M. (1989). **"Leisure and Delinquency"**. Social Problems, 6 (4).
- Moore, M. J., Werch, C. E. (2005). **"Sport and physical activity participation and substance use among adolescents"**. Journal of Adolescent Health, 36(6).
- Dong, H.P., In J.K., Hyun, C., Sang, S.K. (2015). **"Crime Mapping using GIS and Crime Prevention Through Environmental Design"**. Journal of Korean Society for Geospatial Information System, 23(1).
- Melnick, M. J., Miller, K. E., Sabo, D. F., Farrell, M. P., Barnes, G. M. (2001). **"Tobacco use among high school athletes and nonathletes: results of the 1997 Youth risk behavior survey"**. Adolescence, 36 (144).
- Gómez, J.E., Johnson, B.A., Selva, M., Sallis, J.F. (2004). **"Violent Crime and Outdoor Physical Activity among Inner-city Youth"**. Preventive Medicine, 39(5).

The Role of Sport in Crime Prevention

Hossein Kordlu

Master degree in Sport Management, Kharazmi University, Tehran, Iran

Seyed Ahmad Sajjadi

Ph.D. Student in Sport Management, Mazandaran University, Amol, Mazandaran, Iran

Seyyed Mohammad Hossein Razavi

Ph.D., Associate Professor in Sport Management, Mazandaran University, Amol, Mazandaran, Iran

Mohammad Ramezanzade

Master degree in Law, Islamic Azad University, Naragh Branch, Iran

Received: 30 Nov. 2014

Accepted: 10 May 2015

The study was to examine Role of Sport in Crime Prevention. The design applied in this research was descriptive-correlation. The population was the whole Kashan city. Subjects were some 250 who were selected using random sampling. A researcher made questionnaire was employed for data gathering. With commentary of experts, face and content validity of the questionnaire were performed using confirmatory. Reliability was measured in the primary study by Cronbach's alpha (0/92). Data analysis was carried out using the Kolmogorov-Smirnov test (K-S test), Mann-Whitney U, Kruskal-Wallis, Spearman. The results indicate that relationship between Crime and Marital Status, Sexuality, Age, Graduate, Occupation, Duration and Hours of Exercise, Type of Sport, Club Activities are significant.

Respectively for each individual what paid more in sports less than a crime. Those who have sports employment group compared to those who pay individual sports, more inclined to committing a crime and the people who are engaged to club activities, less than committed in the crimes. Regarding the research findings, It should be paid more athletic facilities to people of the society to fulfill the leisure time. On the other hand, using the propaganda to direct young people to sport activities will decrease their desire for committing a crime.

Key words: Sport, Crime and Crime Prevention